

Vesna
Ćorović Butrić

IZMISLICA

■ Laguna ■

Roman:

- koji je izmislio vetar dok je duvao kroz stari halpcilinder mađioničara Đota Balonea...
- koji je kao šargarepu iz rukava izvlačila, rastući – do letenja, svakog dana Maladina Belozečević, mađioničareva pomoćnica...
- koji je prerastao šatru, pa se prelio pod oblake u tišinu zimske noći...
- koji je...

*Pa, neću baš sve
da vam unapred
kažem!*

Izmisljica-lica:

MALADINA BELOZEČEVIĆ – devojčica

GOSPOĐICA ŽIRAMBU – kuče

TIMOTIJE TIHIĆ – dečak

ĐOTO BALONE – mađioničar

OTAC BELOZEČEVIĆ – otac

MAJKA BELOZEČEVIĆ – majka

ODBEGLI ZEC – beli zec

HALPCILINDER – magični šesir Đota Balonea

Usputni likovi:

- frizerka Mica
 - baba-tetka Žoržina
 - komšinica Soka
 - deda Đole
 - rođaka Jefrimija
 - frizerka Mica
 - klovn Radojica
 - vrabac
 - lav
 - Mirela – crna mačka
 - Gospođica Žirambu
- (*nije greška*: gospođica Žirambu stoji na početku i na kraju ove priče)

E pa, da udemo....

Gospođica Žirambu

Tačno u 2 sata i 7 minuta posle ponoći, gospođica Žirambu je napunila devedeset devet godina! *

O!?

Ovo nije baš svakidašnja pojava, ali dešava se...

I evo je:

1. Ono što je na njoj najupečatljivije su velike (neko zao bi rekao buljave!) oči. Koga bi pogledala tim očima, nikada je ne bi zaboravio.

2. Zubi – sada, razumljivo, sasvim proređeni – nekada su bili čvrsti, oštri i beli. Mogla je njima sitno ali pošteno da zagriže.

3. Gospođica Žirambu nosi, kao kakav harambaša, solidno negovane – brkove.

I dobro joj stoje!

4. U svoje male rituale ubraja i obaveznu činijicu s vodom koja stoji u kupatilu. Ako se prevarite, pa u isto vreme krenete u kupatilo, loše ćete proći!

5. Ono što je najupadljivije u životu ove devedeset-devetogodišnje mile gospođice jeste da hrče!

Baš!

U oktavama.

Pažljivi, dugogodišnji slušalac sasvim solidno može da razume koga sanja.

6. Retko se oglašava.

Ipak, svi je veoma dobro razumeju.

Otkud ja sve ovo znam?

Pa, moje prisustvo je upotpunilo svečani čin njenog dolaska na svet...

???

A, ne! Nemam ja sto ili više godina.

Ne, sigurno.

Pa valjda bih tako nešto znala!?

* Da li je tačno da se svaka pseća godina računa kao sedam ljudskih, ili samo prva, pa se posle nadodaje po jedna godina?

Unapred hvala, Maladina

Udruženje američkih veterinarskih bolnica tvrdi da prvih osam meseci psećeg života odgovara starosti od trinaest godina kod ljudi. Sa godinu dana pas je tinejdžer, a to doba odgovara starosti od šesnaest ljudskih godina.

Kad napuni dve godine, pas ima oko dvadeset jednu ljudsku godinu, a posle toga, svakoj psećoj godini odgovara oko pet ljudskih.

Veterinar dr Spira

Bvruka... 99...

Ne zna se ko je TO (!) uradio, kome je, od ukućana TAKVA stvar pala na pamet, ali grad grmi! Javljaju se rođaci, poznati i nepoznati.

Protestuju:

- Kako vas NIJE sramota!
- VAS treba strpati u zatvor!
- Nezahvalnici jedni!!!

Bilo je i težih reči koje ne treba spominjati, propašće kroz priču!

Telefonska javljanja počela su od ranog jutra dok su ukućani još nerazbuđeni tumarali po prostorijama.

Gospođica Žirambu se nije oglašavala. Nije se uopšte pomerala sa svog uobičajenog mesta.

Onda je rođaka Jefrimija, zadihana i sva crvena u licu, „sela“ na zvono. Kad su joj otvorili vrata, generalskim korakom je domarširala do centralnog mesta u stanu – trpezarijskog stola:

- Šta je ovo!! – što očigledno nije bilo pitanje. – Kome je ovako nešto palo na pamet?!!

Gospođica Jefrimija je očekivala da će proizvesti muk svojim oštrim rečima – što se i desilo, ali i da će krivac

A stylized illustration of a woman with brown hair, glasses, and a pink top. She is looking down and pointing her right index finger towards a newspaper. The newspaper is open, showing a picture of a dog. In the foreground, there is a small potted plant with green leaves in a red pot, and a white lace-like pattern on a brown surface. The background is a plain light yellow color.

barem da pocrveni – što se nije desilo. Svi su uporno ćutali i dalje u pidžamama raznih boja (jedino je otac imao jednoboju), polupospani od još jedne neprospavane noći.

Gospođica Žirambu je sad, u sedam izjutra, veselo hrkala na svom ležaju. To je sasvim razumljivo jer je i protekle noći, tačnije od dva sata i petnaest minuta (u to vreme je prošle nedelje napunila devedeset devet godina i potpuno promenila navike i narav), tumarala po stanu.

Najpre je bila žedna, a potom i gladna, htela je i na terasu da uzme vazduha, čak je poželela i da se

malo zabavi gurajući svoje omiljeno klupče okolo-naokolo. I to je trajalo tako i jutros, do sedam, kad je i počelo ovo kazanije.

Ko je bio najslabijih živaca i čija je ideja bio nepri-mereni oglas otkriće istraga koju je počela da spro-vodi gospođica Jefrimija, daleka rođaka zadužena i inače za porodične skandale. Tek, neće se tako lako izvući osoba koja je u novine dala

— O G L A S —

Teška srca poklanjamo nežnu i umilnu gospođicu Žirambu. I premda joj je 99 godina, vrlo je živahna i radoznala. Mo-žete se javiti svakog radnog dana od 7 do 9 sati na telefon 263...

Rodaci

Svi ukućani su i dalje ćutali. Pognuli su glavu dubo-ko ka bradi (dobro, nekom se još spavalo, pa je glava sama padala na sve strane).

Stideli su se!

Jedino je gospođica Žirambu veselo režala(?!)...

Krivac se nije oglašavao...

O sramoti (ti se)

– Jeste sramota! – znala je Maladina da su oglas u novine, onaj kojim „rođaci“ teška srca poklanjaju nežnu i umilnu gospođicu Žirambu, dali otac i majka.

Čula ih je u tišini jednog ranog jutra kako razgovaraju:

– ...čuješ li kako kašlje? – pomalo joj se majčin glas gubio jer je verovatno ustajala iz kreveta da gospođici Žirambu donese vode.

– Vrlo je stara i bolesna.

– Šta ćemo s njom?! Možda postoji neko mesto na kojem bi mogla mirno da... – govorio je otac.

– ...tiho – znala je majka koja reč bi došla na dno te njegove rečenice. – Tiho, čuće nas Maladina...

Kao da nisu znali da Maladina ume da čuje i tiše od tihog! Ona je prvak ulice u slušanju tišine! Ona je (sad još to ne zna) najbolja drugarica najtišeg dečaka, Timotija.

„Znam o čemu pričate“, u sebi je ponavljala Maladina. ONU reč koja dođe na kraju svakog kraja ni ona nije htela glasno da izgovori. Uzeće neku knjigu i pročitati o tom kraju krajeva... Možda će tako i saznati kako da sačuva gospođicu Žirambu.

Da je nikud ne odvedu...

lako ne postoji precizno utvrđeno pravilo koliko će koji

pas živeti – Maladina je uspela da pronađe dobru knjigu o životnom veku pasa, ljubimaca – *broj godina se razlikuje od rase do rase*.

Kad je reč o mešancima, vlasnici mogu da pomoću težine odrede koliki je očekivani životni vek njihovog ljubimca.

Generalno gledano, manji psi obično duže žive. Prema najnovijim istraživanjima nekoliko univerziteta u SAD i Velikoj Britaniji, psi koji imaju manje od devet kilograma u proseku žive oko jedanaest godina, dok oni koji imaju više od četrdeset kilograma žive oko osam godina. Ovo pravilo se može odnositi i na rasne pse, pokazala je studija koja je obuhvatala sedamsto pasa i sedamdeset sedam rasa.

– Što je pas veći, kraće će živeti – kažu naučnici i dodaju da ženke žive malo duže od mužjaka.

Veterinar dr Spira

– Odlično!!! – vikala je Maladina, trčeći kod oca i majke da im saopšti radosnu vest. Čak ju je čula i skoro sasvim ogluvela gospođica Žirambu. U stvari, znala je ona o čemu je reč, u ovoj jutarnjoj igri tišine.

– Odlično! – vikala je Maladina. – Mali psi žive duže! Gospođica Žirambu je majušni pas! I ženke žive duže, a ona je ženka! – skakala je Maladina srećna što je, brojeći i množeći ljudske i pseće godine, došla i do mogućnosti oduzimanja...

Tako je Maladina učila matematiku.

I još neke predmete...

I eto, gospođica Žirambu je ostala u svojoj pletenoj korpi ispod kreveta.

- Je l' može zauvek? - poželela je Maladina.

Otac je ćutao.

Majka je otvorila usta da nešto kaže, ali bilo je toliko tiho da čak ni Maladina, koja je prvak ulice u slušanju tišine, to nije čula.

Ili se, možda, nije ni potrudila da čuje...

